

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 371/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżeń, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	Ł. P.	1. w dniu 01 października 2019 roku przy ul. (...) w G. poprzez popchnięcie E. R., spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy i kończyn górnych, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała	

(powłok ciała , ruchu, narządu wzroku) na okres trwający nie dłużej niż siedem dni , przy czym zarzuconego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w artykule 64 § 2 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

2. w dniu 03 października 2019 roku przy ul. (...) w G., używając innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu w postaci toporka o długości 33 cm i długości łukowatego ostrza 11,5 cm, dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariuszy Policji - sierż. M. W. i sierż. A. D. podczas wykonywania przez nich obowiązków służbowych związanych z interwencją zleconą przez oficera dyżurnego Komisariatu Policji III w G. , przy czym zarzuconego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w artykule 64 § 2 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. a)czas i miejsce popełnienia czynu tj. 01 października 2019 roku przy ul. (...) w G.</p> <p>b)zachowanie Ł. P. wobec E. R. tj. popchnięcie pokrzywdzonej i spowodowanie u niej obrażeń ciała w postaci stłuczenia twarzy i kończyn górnych, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała (powłok ciała, ruchu, narządu wzroku) na okres trwający nie dłużej niż siedem dni</p>	<p>1a-b</p> <p>Zeznania E. R.</p> <p>Protokół oględzin ciała pokrzywdzonej</p> <p>Dokumentacja fotograficzna</p> <p>Opinia biegłego</p> <p>Zaświadczenie lekarskie</p>	<p>862, 23v-24</p> <p>27-28</p> <p>110-113</p> <p>268</p> <p>105</p>	
<p>2. a)interwencja funkcjonariuszy Policji sierż. M. W. i sierż. A. D. wobec Ł. P.</p> <p>b) dopuszczenie się czynnej napaści wobec interweniujących policjantów poprzez użycie przez Ł. P. innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu w postaci toporka o długości 33 cm i długości łukowatego ostrza 11,5 cm wobec funkcjonariuszy Policji - sierż. M. W. i sierż. A. D.</p> <p>c)zatrzymanie Ł. P.</p>	<p>2 a-c</p> <p>Zeznania M. W.</p> <p>2 a-c</p> <p>Zeznania A. D.</p>	<p>511, 47-48</p> <p>510, 52v-53</p>	
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	Zeznania E. R.	Z uwagi na charakter zarzucanego oskarżonemu czynu, który został popełniony w obecności jedynie oskarżonego i pokrzywdzonej, decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała ocena zeznań pokrzywdzonej E. R.. Uznanie bowiem przedmiotowych zeznań za wiarygodne w istocie przesądziło o konieczności przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu. Zdaniem Sądu zeznania pokrzywdzonej, przy uwzględnieniu także innych dowodów, które mogły posłużyć do ich weryfikacji, należy uznać za logiczne, konsekwentne oraz współgrające z	

innymi dowodami, a przez to wiarygodne.

Podkreślić należy, iż pokrzywdzona w czasie postępowania przygotowawczego złożyła szczegółowe i logiczne zeznania, w miarę dokładnie opisując przebieg zdarzenia z dnia 01.10.2019r., w tym podając, jak dokładnie zachował się oskarżony, co robił, i w jaki sposób się zachowywał. Podkreślić przy tym należy, iż pokrzywdzona składając zeznania była konsekwentna w swoich twierdzeniach. Według Sądu, zeznania te są spójne wewnątrznie i stanowią pewne źródło dowodowe. Ponadto, należy podkreślić, iż pokrzywdzona była pewna i konsekwentna we wskazaniu oskarżonego jako sprawcy uszkodzenia ciała.

Zdaniem Sądu zeznania E. R. zasługują na wiarę, albowiem są one spójną, rzeczową i logiczną relacją tego, co przeżyła pokrzywdzona w dniu 01.10.2019r.

Zeznania pokrzywdzonej znajdują nadto oparcie w innych obiektywnych dowodach, jak choćby protokole oględzin ciała pokrzywdzonej, dokumentacji fotograficznej, opinii biegłego, czy

		zaświadczenie lekarskiego.	
1	Protokół oględzin ciała pokrzywdzonej Dokumentacja fotograficzna Zaświadczenie lekarskie	Niezakwestionowane i nie budzące żadnych wątpliwości dokumenty potwierdzające fakt powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonej	
1	Opinia biegłego	<p>Z opinii pisemnej biegłego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że obrażenia jakich doznała E. R. w dniu 01.10.2019r. spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni. Według biegłego obrażenia ciała i rozstrój zdrowia mogły powstać w czasie i okolicznościach podanych przez E. R. tj. w wyniku pobicia, szarpaniny.</p> <p>Biegły w sposób szczegółowy opisał charakter obrażeń jakie zostały stwierdzone u pokrzywdzonej.</p> <p>Reasumując powyższe, należy kategorycznie stwierdzić, że opinia omówiona wyżej została sporządzona przez osobę dysponującą stosowną wiedzą specjalną, jest ona zupełna, jasna, logicznie uzasadniona i w związku z tym Sąd uznał ją za pełnowartościowy materiał dowodowy, nie znajdując żadnych podstaw do kwestionowania</p>	

		płynących z nich wniosków.	
2	<p>Zeznania M. W.</p> <p>Zeznania A. D.</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodne zeznania obu pokrzywdzonych policjantów, gdyż są one kateryczne i stanowcze w zasadniczych kwestiach, spójne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym z innymi obiektywnymi dowodami. Zeznania pokrzywdzonych cechuje w dużej mierze konsekwencja, a także logika. Nie ustrzegli się oni wprowadzić pewnych nieścisłości, jednakże te rozbieżności dotyczyły kwestii mniej istotnych, a przy tym zostały przez nich w racjonalny sposób wytłumaczone po odczytaniu ich zeznań z postępowania przygotowawczego, a po części są one następstwem dynamiki zdarzenia, która to nie pozostała bez wpływu na zdolność policjantów do zapamiętania przebiegu wydarzeń z tego dnia.</p> <p>Podkreślić jednak należy, iż nawet w najmniejszym stopniu te mankamenty zeznań pokrzywdzonych nie dotyczyły osoby sprawcy czynnej napaści na funkcjonariuszy policji, tzn. oskarżonego, na którego niezmiennie wskazywali podczas kolejnych przesłuchań już od samego początku, kiedy to opisywali</p>	

sprawcę jako tego, który miał podczas interwencji trzymać skierowany wobec policjantów toporek, przedstawiając jednocześnie działania jakie podjęli wtedy wobec niego, co do jego osoby. W dodatku, pewnych luk w swojej pamięci nie starali się oni nawet wypełniać konfabulacjami, czy kłamstwami, co wzmacnia przekonanie o ich prawdomówności.

Zeznania wskazanych wyżej świadków są wyważone, logiczne i jasne, wzajemnie się uzupełniają z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Nie ma żadnych powodów, aby je zakwestionować. Świadczenie relacjonowali tylko znane sobie fakty, z przebiegu wydarzeń tego dnia, a w szczególności dotyczące opisu zachowania oskarżonego. Należy w tym miejscu kategorycznie podkreślić, że świadkowie stwierdzili że skupili się na zachowaniu oskarżonego, w związku z czym byli w stanie zrelacjonować jego zachowanie, zaś ich relacja jest rzeczowa, potwierdzają ją też inne dowody, jak najbardziej więc zasługuje na wiarę.

1.2. ***Dowody
nieuwzględnione przy
ustaleniu faktów
(dowody, które sąd
uznał za***

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1-2	Wyjaśnienia Ł. P.	<p>Oskarżony zaprzeczył przez całe postępowanie, ażeby dokonał pobicia E. R., jak również czynnej napaści na policjantów, używania wobec nich toporka, i przez całe postępowanie przekonywał, że to on jest ofiarą policjantów, gdyż to oni sprowokowali go swoim niewłaściwym zachowaniem.</p> <p>Oskarżony, dążył zatem w sposób ewidentny do wykazania, że to funkcjonariusze są osobami konfliktowymi, odmiennie niż Ł. P., który ma być spokojnym człowiekiem, a tym samym do zdyskredytowania wiarygodności policjantów jako świadków. Dowodzi tego jednoznacznie linia obrony oskarżonego podczas procesu, kiedy to jednostronnie próbowano przedstawić przebieg zdarzenia, niezwykle stronniczo eksponując pozytywne zachowanie oskarżonego, a ukrywając bądź negując fakty dla niego niekorzystne. Dlatego jego wyjaśnienia nie zasługują na wiarę.</p> <p>Zaprzeczeniem twierdzeń oskarżonego są zeznania</p>	

		E. R. oraz pokrzywdzonych funkcjonariuszy Policji, które zostały szczegółowo omówione wyżej.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I, II	Ł. P.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Sąd uznał za prawidłową kwalifikację prawną czynów popełnionych przez oskarżonego jako przestępstw z art. 223§1 k.k w zw. z art. 64 § 2 kk oraz z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk. Kwalifikacja ta nie budziła żadnych wątpliwości Sądu co do jej poprawności.</p> <p>Sąd podzielił stanowisko prokuratora odnośnie kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu tj. 157 § 2 kk, albowiem zgodnie z opinią biegłego lekarza z zakresu medycyny sądowej, obrażenia ciała jakich doznała pokrzywdzona były niewielkie i mieściły się w zakresie art. 157 § 2 kk.</p>			

Reasumując, stwierdzić wypada, iż oskarżony w dniu 01 października 2019 roku Ł. P. poprzez popchnięcie E. R., spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy i kończyn górnych, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała (powłok ciała, ruchu, narządu wzroku) na okres trwający nie dłużej niż siedem dni, tj. dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk.

W świetle obowiązujących przepisów oraz orzecznictwa granicą odpowiedzialności za spowodowanie opisanego w ustawie skutku z art. 157 kk jest **obiektywna przewidywalność jego wystąpienia**. W orzecznictwie wskazuje się na konieczność dokonywania tej oceny w odniesieniu do konkretnej sytuacji, przy sięgnięciu do porównywalnego z osobą sprawcy wzorca osobowego: "Sprawcę można obciążyć możliwością przewidywania tylko normalnych, typowych następstw, nie zaś następstw zupełnie wyjątkowych, uwzględniając osobowość sprawcy, jego wiek, doświadczenie życiowe, wykształcenie i poziom intelektualny" (wyr. SN z 20.6.1972 r., V KRN

173/72, OSNKW 1972, Nr 11, poz. 176).

Przestępstwo określone w art. 157 § 1 lub 2 kk może być popełnione umyślnie zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem wynikowym. Istnieje więc konieczność ustalenia, że sprawca chciał albo przewidując możliwość na to się godził, że spowodowany uszczerbek na zdrowiu nie będzie lekki (wówczas odpowiedzialność z art. 157 § 1 KK, ewentualnie § 3). W sytuacji, gdy zaś nie jest możliwa rekonstrukcja takiego stanu świadomości sprawcy, przewidywanie sprowadzenia "jakiegoś" skutku musi być ocenione jako zamiar sięgający skutków mniej intensywnych, a zatem decydujący o możliwości postawienia zarzutu z art. 157 § 2 kk, ewentualnie § 3.

W praktyce precyzyjne określenie treści strony podmiotowej napotkać może spore trudności. W większości zamachów na zdrowie bardzo utrudnione jest niewątpliwe stwierdzenie granic zamiaru sprawcy i precyzyjne określenie wyobrazonego przez niego rodzaju uszczerbku, a więc ustalenie, czy swoim zachowaniem zmierzał do realizacji skutku opisanego w art. 157 § 1 lub § 2 kk. Z reguły możliwe więc będzie jedynie wskazanie przedziału

skutków zbliżonych rodzajowo. Sytuacja taka w praktyce tworzy więc naturalny grunt do posługiwania się konstrukcją tzw. zamiaru ogólnego, nieokreślonego (*dolus generalis*), który opiera się na założeniu, iż sprawca musi mieć zamiar spowodowania jakiegokolwiek, choćby niesprecyzowanego skutku na zdrowiu, odpowiadać zaś będzie za taki, który faktycznie zaistnieje, pod warunkiem wszakże, iż okoliczności podmiotowo-przedmiotowe towarzyszące czynowi pozwalają na przypisanie mu takiego skutku (W. Grudziński, Z problematyki, s. 46 i n.; W. Wolter, w: Andrejew, Świda, Wolter, Kodeks karny, 1973, s. 459–460; B. Michalski, Przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, w: SPK, t. 10, 2012, s. 249 i n.; por. wyr. SA w Lublinie z 13.5.2015 r., II AKa 82/15, Legalis).

O kwalifikacji prawnej powinny więc decydować jedynie obrażenia najdalej idące.

Reasumując powyższe należy stanowczo stwierdzić, że przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony obejmował swoją świadomością i zamiarem ewentualnym, możliwość wystąpienia

skutków jego działania w postaci uszkodzenia ciała pokrzywdzonej.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ma wątpliwości, że Ł. P. dopuścił się przestępstwa podczas interwencji

funkcjonariuszy Policji, w związku z tą interwencją, a polegających na użyciu wobec nich innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu w postaci toporka o długości 33 cm i długości łukowatego ostrza 11,5 cm, czym dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariuszy Policji - sierż. M. W. i sierż. A. D..

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy. Oskarżony jako osoba dorosła i poczytalna rozumiał znaczenie swojego postępowania, z pewnością zdawał sobie również sprawę z karalności użycia toporka wobec funkcjonariuszy policji. Oskarżony działał umyślnie.

W toku postępowania oskarżony został przebadany przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zgodnie stwierdzili, że Ł. P. w czasie popełnienia przypisanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Biegli rozpoznali u oskarżonego uzależnienie mieszane od alkoholu i substancji psychoaktywnych, zaś stwierdzone u niego upojenie alkoholowe miało charakter upojenia zwykłego i nie miało wpływu na jego poczytalność. Biegli stwierdzili, że funkcje intelektualne oskarżonego pomimo obniżenia są wystarczające do przewidywania skutków czynów jemu zarzucanych. Ł. P. zna podstawowe normy moralno-etyczne, prawidłowo jej rozumie, ale nie zawsze przestrzega.

W konsekwencji należy więc uznać, iż oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionych przez siebie czynów i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Sąd dał wiarę sporządzonej opinii sądowo - psychiatrycznej, albowiem została ona sporządzona przez fachowców z danej dziedziny, osoby posiadające wiedzę specjalną. Nadto, opinia jest jasna, zupełna, a tok rozumowania biegłych przedstawiony jest logiczny i zrozumiały. W zgromadzonym materiale dowodowym brak jest dowodów, które byłyby sprzeczne z powyższą opinią.

#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Ł. P.	I-III	I-III	<p>Przystępując do wymiaru kary Sąd potraktował jako okoliczności obciążające wobec oskarżonego wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów przez niego popełnionych i wysoki stopień jego winy.</p> <p>Na niekorzyść oskarżonego działa też nagminność tego rodzaju zachowań, tzn. przestępstw na szkodę funkcjonariuszy policji, przejawiająca się w znacznej ilości podobnych spraw, wpływających do tutejszego Sądu Rejonowego.</p> <p>Istotną okolicznością obciążającą oskarżonego jest też jego uprzednia karalność w warunkach art. 64 § 2 kk..</p> <p>Mając te okoliczności na uwadze Sąd skazał oskarżonego za czyn z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, z mocy art. 157 § 2 k.k na karę roku pozbawienia wolności, zaś za występki z art. 223 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 k.k. na podstawie art. 223 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd na podstawie art.85 § 1 i 2, art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności</p>

i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do tego, aby skorzystać wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Do takiej oceny skłania przede wszystkim nagromadzenie okoliczności obciążających wobec jego osoby. Był on już przecież wielokrotnie karany za przestępstwa podobne, co dowodzi wysokiego stopnia jego demoralizacji i świadczy o braku pozytywnej prognozy co do zachowania oskarżonego w przyszłości. Nie daje on też żadnych gwarancji, iż nie popełni ponownie przestępstwa.

Zdaniem Sądu, orzeczone kary jednostkowe, jak i kara łączna, są współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, stopnia jego winy, który działał umyślnie i jako takie winny osiągnąć wobec niego cele zapobiegawczo-represyjne, wdrażając go do przestrzegania w przyszłości zasad porządku prawnego, jak też cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

1Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Ł. P.	IV	IV	na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 03 października 2019r. godz. 16.20 do dnia 09 listopada 2020r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosowa ł określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Sąd zdecydował się na mocy art. 391 § 1 kk z uwagi na niemożność ustalenia miejsca pobytu</p>			

<p>pokrzywdzonej (jest ona osobą bezdomną) oraz złożone oświadczenie oskarżonego przed Sądem na rozprawie, że E. R. nie pozostaje w konkubinacie z Ł. P. na odczytanie jej zeznań złożonych w trakcie postępowania przygotowawczego.</p>		
<p>7. KOszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>V</p>	<p>zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. Z. kwotę 1047,96 zł w tym podatek VAT, tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;</p>	
<p>VI</p>	<p>na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w sprawie, którymi obciążono Skarb Państwa.</p> <p>Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 624 § 1 k.p.k. sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją</p>	

podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Taka sama zasada obowiązuje w przypadku opłaty, bowiem zgodnie z brzmieniem art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223) do zwolnienia od opłat stosuje się odpowiednio przepisy o zwolnieniu od kosztów postępowania karnego. W ocenie sądu sytuacja materialna oskarżonego przemawiała za podjęciem takiej decyzji. Oskarżony, który aktualnie nie ma ani pracy, ani majątku, jak również został skazany na 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie będzie w stanie uiścić kosztów oraz opłaty i nie będzie można ich ściągnąć w drodze egzekucji.

1Podpis

07.12.2020   SSR
Małgorzata Maniewska -
Komor

z/
1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSR   Małgorzata
Maniewska - Komor